

سرمقاله

خسونت و قربانیان بیگناه خسونت

حفیظ الله ذکی

سهال دو هزار پانزده خونین ترین و ناامن ترین سال برای مردم افغانستان بود. در این سال حملات انتحاری و نظامی شورشیان افزایش یافت و تعدادی از ولسوالی ها سقوط کرد. در این میان تلفات افراد ملکی هم بی سابقه و قابل توجه بود. این نشان می دهد که ماهیت جنگ نیز نسبت به سال های قبل متفاوت بود. در سال های گذشته مخالفان مسلح این طور بی مهابا و بیرحمانه اهداف غیر نظامی را هدف قرار نمی دادند و با این گستردگی از افراد ملکی سیر انسانی نمی ساختند و با این وسعت مسافران بی گناه را از مسیر راهها به گروگان گرفته تیر باران و با سر نمی بردند.

عملکرد مخالفان در سال گذشته نمایانگر این موضوع بود که آنها برای پیروزی و ضربه زدن به حکومت افغانستان از همه تاکتیک ها و ابزارها بهره می برند و در این راه پروای هیچ چیزی را ندارند. گروه های هراس افکن گرچند با مفهوم حقوق بشر از اصل و اساس بیگانه و حتر سبزی داشتند و قاموس مخالفان کنجایش هضم چنین مفهومی را ندارد؛ با آنهم دامنه بی بندو باری ها و بی باکی ها در حدی نبود که هیچ کسسی در جغرافیای افغانستان از دست آنها در امان نباشند.

سال گذشته نه تنها برای خبرنگاران، کارمندان دولتی و نیروهای امنیتی سال خونین و پرخطر بود که برای مردم عادی نیز خطر آفرین محسوب می شد. بیشترین تلفات مربوط به مردم عادی بود که در خانه ها و در مسیر راهها بدون کمترین جرم و پنهان ای به قتل رسیده بودند. غوغ بین الملل در گزارش تازه ای خود ضمن این که آمار تلفات غیر نظامیان را در سال گذشته میلادی بی سابقه خوانده است، نسبت به وضعیت حقوق بشر در کشورهای در حال جنگ به شمول افغانستان به شدت ابراز نگرانی کرده است. نگرانی این سازمان از آنجا ناشی می شود که با گسترش ناامنی و بی توجهی و بی مبالاتی طرف های درگیر نسبت به رعایت حقوق بشر، آینده غیر قابل پیش بینی در انتظار مردم عادی می باشد.

بحث تلفات افراد ملکی در کشورهای درگیر جنگ یک امر قابل پیش بینی و در عین حال اجتناب ناپذیر است. اما نگرانی زمانی بیشتری می شود که طرفین جنگ در جریان نبرد کوچکترین توجهی به حفاظت جان و مال مردم ندارند. در این نبردها معمولاً اصل بر پیروزی و مغلوب ساختن دشمن است، حنا اگر این پیروزی با قیمت جان صدها فرد از مردم بیگناه گیرمانده در میدان جنگ، تمام شود. در یک سال گذشته گروه های شورشی نه تنها به جان مردمان ملکی احترام نگذاشته و از وارد آوردن خسارات مالی بر آنان آبا نوزدیده که عամدانه از گروگانگیری و کشتن بیرحمانه افراد ملکی برای تفرقه افگنی و افزایش فشار بر سران حکومت سود برده است.

بنابر آمارهایی که از سوی سازمانهای معتبر بین المللی در ارتباط با تلفات افراد ملکی در افغانستان انتشار یافته است، عامل هفتاد در صد تلفات افراد ملکی، گروه های شورشی شناخته شده است. این گروه ها به عناوین مختلف به کشتار افراد عادی اقدام کرده و بی پروایی مطلق خود را نسبت به حقوق بشر و رعایت قوانین جنگ نشان داده اند.

افزایش بیرحمی ها و وحشیگری های دشمنان در حالی افزایش می یابد که حکومت افغانستان همچنان به پروسه صلح در افغانستان امیدوار هستند. این امیدواری در حال حاضر از اعلام همکاری کشور پاکستان و تلاش های مشترک آمریکا و چین در این راستا نشأت می گیرد. اگرچه تعیین تاریخ گفتگوهای مستقیم نمایندگان حکومت با نمایندگان با صلاحیت طالبان و سایر گروه های شورشی، یک گام مثبت در راستای صلح به حساب می آید؛ اما تاکنون معلوم نیست که آیا گروه طالبان، حزب اسلامی، شبکه حقانی و سایر گروه های هراس افکن به این فراخوان، پاسخ مثبت خواهند داد یا نه. با توجه به اختلافات و انشعاباتی که در گروه طالبان به وجود آمده آیا این گروه ها همگی سر میز مذاکرات صلح حاضر خواهند شد؟ و اگر همگی به گفتگوهای صلح تن ندهند، پس گفتگو با شاخه های انشعابی این گروه چه تأثیری روی امنیت افغانستان خواهد گذاشت؟

مفاد نشست چهار جانبه در بوته آزمون

شکور

هرچند گروه هماهنگی چهارجانبه تاریخ گفتوگی های رودرویی صلح را اعلام داشته است، اما نباید فراموش کرد که فقط تاریخ آن اعلام گردیده است ولی باید پرسید که آیا در این مورد گروه های طالبان و دیگر مخالفین مسلح هم چنین اعلامی را پذیرفته اند و اساساً حاضر به مذاکره و گفتگو خواهند شد؟ تا کنون هیچ دولت به مثابه یک طرف قضیه هرچند بارها از گروه های مخالف دعوت به مذاکره کرده و خواهان پایان جنگ در کشور شده است اما به دلیل موانع و چالش های متعدد و گوناگون داخلی و خارجی این امر تحقق نیافته است. به همین جهت بسیاری از تلاش ها برای گفتگو و مذاکره برای صلح تاکنون موفقیت آمیز نبوده است. اما حالا با مشخص شدن تاریخ گفتوگوهای صلح این امیدواری بوجود آمده است که تلاش های صلح بخاطر اجماع کشورهای مهم ذی دخل در قضیه افغانستان به نتیجه برسد. این خوش بینی را نه تنها در آرزوی مردم می توان شاهد بود بلکه در اظهارات مقام های رسمی کشور از جمله وزارت خارجه نیز می توان یافت. اما تجربه سال های گذشته نشان داده است که چنین امیدواری های با توجه به پیچیدگی قضیه و تعدد عناصر ذی دخل می تواند شکننده باشد. بدین جهت تردید های چندی در این ارتباط مطرح می باشد. نخست این که

که نشان از عدم موافقت گروه های طالبان دارد ادامه جنگ از سسوی این گروه در بخش های مهمی از کشور با نیروهای دولت و ناتو می باشد و گمان نمی رود که در این موضع، تغییر جدی رونما شده باشد. مسئله دیگر تعدد گروه های طالبان است. واقعیت آنست که اکنون حکومت با یک گروه واحد بنام طالبان روبرو نمی باشد، بلکه طالبان خود به چندین گروه خورد و بزرگ تبدیل شده اند که حتا در میان خود نیز توافق نداشته و بلکه در جنگ و رویارویی کامل و جدی قرار گرفته اند. حال حکومت با کدام اعتماد و با کدام یک از گروه های طالبان باید مذاکره نماید؟ اعضای گروه چهارجانبه آیا قادر خواهند شد که همه گروه های طالبان را بر سر میز گفتگو حاضر نمایند؟ آیا مذاکره نمودن با یکی از گروه های طالبان مسئله ثبات و موفقیت آمیز بودن روند گفتگو را در آینده تضمین خواهد کرد؟ در ادامه وضعیت و موضع سایر گروه های مخالف چه خواهد شد؟ آیا تضمینی وجود ندارد که حامیان بیرونی آنان در فرادای پس از توافق با طالبان، از آن دسته گروه های مخالف مسلح که در مذاکره حضور نداشته و با موافقت نداشته اند بر علیه حکومت افغانستان استفاده نمایند؟ ... سخن نهایی این که در مرحله اول صلح یک ضرورت حیاتی و تعیین کننده برای افغانستان و مردم آن شمرده می شود که با بعنوان یک خواست انسانی و ملی دنبال شود. دوم این که باید تصریح کرد که دست یابی به صلح نیز زمانی دارد که باعث تقویت دستاوردهای سال های گذشته شود و نه این که دستاوردهای پانزده ساله با معامله گذشته و نادیده گرفته شود. مسئله ای که بنابه دلایلی مختلف تا هنوز متأسفانه مشخص نیست که در گفتگو های صورت گرفته تا چه اندازه بر آن تأکید گردیده و یا مصونیت لازم و حساسیت درخورد توجه را نسبت به آن الزام داشته اند. اما در نهایت انتظار برده می شود که دولت مردان افغانستان این حق مسلم و خواسته ملی را دست کم نگیرند و با قاطعیت در مسیر صلحی گام بگذارند که تأمین کننده و حفاظت کننده خواست و ارزش های اساسی و انسانی و ملی جامعه ما باشد. و نیز موجب تقویت و تحکیم پایه های نظام سیاسی کشور.

پایان امیدها برای پناهجویان در استرالیا

حسین بهمن

بروز سخت تر شد تا اینکه با آمدن تونی ابوت نخست وزیر پیشین استرالیا این سختگیریها به حد نهایی خود رسیدند که تا اکنون نیز به قوت خود باقیست. به اساس این پالیسی هر پناهجویی که تلاش کند به صورت غیرقانونی وارد آبهای استرالیا شود دستگیر و دوباره به همان کشوری برگردانده خواهند شد که از آنجا عازم استرالیا شده بودند. به اساس این پالیسی پناهجویان که در کمپهای این کشور در انتظار پروسس در خواست های پناهندگی می شان بودند نیز حتی اگر مستحق پناهندگی می شناخته شوند باز هم در استرالیا اسکان مجدد نخواهند بلکه به کشوری سومی منتقل خواهند شد. هم اکنون صدها پناهجو در کمپ های داخل و خارج از استرالیا در حال انتظار به سر میبرند و سر نوشت آنان مشخص نیست که به کدام کشور فرستاده خواهند شد در حالیکه آنچه مشخص است این است که آنان به کشور استرالیا اسکان مجدد نخواهند شد. بسیاری از نهادهای مدافع حقوق بشر و نهادهای مدافع حقوق پناهجویان حکومت استرالیا را به سختگیریهای بی مورد در قبال پناهجویان متهم میکنند. این نهادها گفته اند که حکومت استرالیا با نا دیده گرفتن حقوق بشری پناهجویان در سختگیریها علیه پناهجویان زیاده روی کرده است. این نهادها همچنین وضعیت کمپهای نگهداری پناهجویان را به باد انتقاد کرده و استدلال کرده اند که پناهجویان در داخل و خارج ازین کشور ساخته شده از مشکلات فراوان رنج میبرند.

کشور استرالیا از دیر باز یک مقصد دوست داشتنی برای پناهجویان بوده است. پناهجویان از کشورهای مختلف نظیر افغانستان، پاکستان، ایران، سریلانکا، عراق، سوریه و سایر کشورها طی سالهای گذشته به خصوص طی پانزده سال اخیر تلاش کرده اند که با قبول مصارف هنگفت و خطرات فراوان خودشانرا به استرالیا برسانند. هرچند رسیدن به استرالیا کار ساده ای نبوده اما طی این مدت هزاران پناهجو از کشورهای مختلف وارد استرالیا شده و تعداد زیاد از آنان موفق شده اند که تابعیت استرالیا را بدست آورند. درین میان کسانی نیز بوده اند که از سوی حکومت

کارتون روز

روزنامه افغانستان از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید. هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد. مقالات وارده بازگردانده نمی شود. مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سرمقاله یانگور دیدگاه روزنامه افغانستان میباشد.

روزنامه افغانستان بخش دری و پشتوی روزنامه اوت لوک افغانستان است. www.dailyafghanistan.com Email: thedailyafghanistan@yahoo.com

صاحب امتیاز: دکتر حسین یاسا مدیر مسول: محمد رضا هویدا سردبیر: حفیظ الله ذکی کاریکاتوربست: خالق علی زاده

دو زبان: علی اصغر زاهدی، مصطفی جعفری مسئول وب سایت: غلام عباس اصلان آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۱۲۷

